

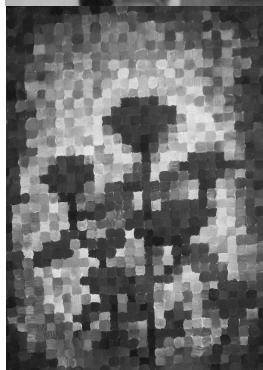

ATODANGOS

ŠIRVINTŲ LAURYNŲ STUOKOS — GUCEVIČIAUS GIMNAZIJOS LAIKRAŠTIS

Nr. 6

Gimnazijos dienos proga *Šventė būti ir kurti*

Mieli abiturientai,

žmogus visą gyvenimą kuria pats save, visą gyvenimą save tobulina, stengiasi pažinti ir suprasti. Jūs jau galite tai daryti patys, jau išmokote pasirinkti, suprasti, rasti ir išklaudyti. Jei neišmokote, nuo šiol Jus mokys kiti. Vieni mokysis iš dėstytojų, dar kiti - iš artimųjų, treči - iš savo klaidų, o gal būsite tarp ketvirtųjų, kurių mokytojais taps Jūsų pačių vaikai. Nesvarbu, kas bus tie „mokytojai“. Niekada nepamirškite amžinųjų bendražmogiškų vertybių, nes jos nušviečia kelią.

Telydi Jus Motinos Teresės žodžiai:

Žmonės būna neprotingi, nelogiški ir egoistiški.

-Vis dėlto mylėkite juos!

Jeigu darote gera, žmonės jums priskirs egoistinius ir savanaudiškus motyvus.

-Vis dėlto darykite gera!

Jeigu jums pasisekė, įsigysite netikrų draugų ir tikrų priešų.

-Vis dėlto tegu jums sekasi!

Gerai jūsų darbai bus užmiršti jau rytoj.

-Vis dėlto būkite sąžiningi ir nuoširdūs!

Tai, ką jūs kūrėte metais, gali būti sugriauta per trumpą laiką.

-Vis dėlto kurkite!

Atiduodami pasauliui, ką turite geriausio, rizikuojate likti nuogi.

-Vis dėlto duokite tai, ką turite geriausio!

redaktorės žodis

Mokykla... Į šį žodį telpa daugybė dalykų. Pirmosios pasaulio mokyklos, susikūrusios Šumerų civilizacijoje ir vadinamos „Lentelių namais“, įteisino griežtą discipliną, fizines bausmes. Antika garsėjo filosofijos mokyklomis. Viduramžiais kūrėsi mokyklos ir universitetai, kurių paskirtis buvo teikti išsilavinimą turtingiesiems. Iki XIX a. pasaulyje nebuvo viešojo švietimo sistemų. Jos atsirado tam, kad patenkintų industrializmo poreikius. Dabar švietimo sistema paremta akademinėse gebėjimų idėja. XX a. prancūzų rašytojas ir žurnalistas Anri Barbiusas teigė, kad „mokykla – tai dirbtuvės, kur formuojamas augančios kartos mąstymas. Reikia tvirtai laikyti ją rankose, jeigu nenorime paleisti iš rankų ateities“. Jeigu mes tikėtume šviesia ateitimi, mokyklos neturėtume ir turbūt negalėtume apibūdinti kaip valdiškos institucijos, kurioje išryškėja sistema ir nebelieta žmogaus. Negalėtume pavadinti ir vieta, kurioje jaunas žmogus patiria patyčių, smurtą. Jos taip pat neturėtume pavadinti net ir mokslo šalimi, nes mokykloje pirmiausia turėtume ne pasisemti kuo daugiau žinių, o išmokti mokytis. Ir vis dėlto daugelis švietimą svokia kaip žinių kiekį.

Man mokykla - besikeičianti žmonių bendruomenė. Į ją žmogus turėtų ateiti norėdamas dalintis ir patirti naujų įspūdžių, emocijų, gauti žinių, kurios turėtų virsti įgūdžiais. Tačiau nė vienos mokyklos, kurioje mokiausi ar šiuo metu mokausi, negalėčiau

pavadinti savo tikrąja mokykla. Tai greičiau įstaiga, į kurią ateinu, pabūnu ir išeinu, o pačios esmės - kiekvieną dieną, kiekvieną pamoką dalintis ir gauti - nepatiriu. Ar galiu kažką dėl to kaltinti? Galiu - save. Turbūt per mažai ją myliu ar tiesiog nesugebėjau išmokti jos mylėti. Galbūt per mažai stengiuosi ją suprasti, kad joje jausčiausi laiminga. Kartais atrasdavau laimės akimirklų ir pamokose, tačiau dažniau vidinę palaimą atsinešdavau į mokyklą iš kitur. O gal laimė ir mokykla tiesiog nesuderinami dalykai?

Neseniai perskaičiau, kad vidutinis vidurinės mokyklos moksleivis šiandien turi tokį patį nerimo lygį kaip vidutinis psichiatrijos pacientas praėjusio amžiaus šeštajame dešimtmetyje. Tai siaubinga statistika. Kasdienis nerimas atneša ne tik liūdesį, bet ir fizines bei dvasines ligas. Iš kur šis nerimas kyla? Turbūt dėl kontrolinių, savarankiškų darbų, taip pat dėl pažymių. Kartais net išgirdus skambutį, kuris jaunuolio gyvenime skiria linksmybes ir rimtį, širdį užplūsta nerimo banga. Tačiau, kai mokinys nustoja „panikuoti“, elgiasi kaip laisvas žmogus, mokytojai sako, kad jam trūksta motyvacijos mokytis. O galbūt tas žmogus tuo metu tik ir pradeda mokytis gyventi ir pagaliau jausti tikrąją atsakomybę už save?

Mokykla man davė tikrai nemažai. Suteikė galimybę pakeliauti, pažinti daugybę įdomių žmonių. Čia susikurdavau progų išsakyti savo mintis, pasidalinti kūryba ar nuveiktais darbais. Mokykla davė galimybę naudotis biblioteka. Čia supratau, kiek daug gali duoti knygos. Pirmiausia savęs ir pasaulio suvokimą. Knygose galime atrasti vertybes, kuriomis turėtume vadovautis gyvenime. Tačiau geriausiai mokomės ir augame, kai turime pavyzdį, autoritetą, kai matome šalia savęs žmogų spindinčiomis akimis, kuris turi ką tau pasakyti ir kuris kviečia dalintis. Mūsų mokykloje yra tokių žmonių, šalia kurių tiesiog gera. Jie prieina prie kiekvieno žmogaus kaip prie asmenybės ir padeda jam augti. Mokykla man suteikė galimybę šiuos žmones pažinti. Tačiau savęs pažinti mokyklos aplinkoje nesugebėjau...

Viena iškiliausių XX a. Lietuvos moterų, literatūros tyrinėtoja, politikė, didžiausias švietimo ir mokslo srities autoritetas, profesorė Meilė Lukšienė kėlė humanistinę ugdymo filosofiją. Lukšienė skaudžiai išgyveno matydama, kaip nuo jos idėjų tolsta Lietuvos tikrovė, kaip kasdien lėkštėja šalies politika, kaip pamunami žmogiškumas ir demokratija. Tad pagrindinis ir esminis dalykas, kurio neturėtume pamiršti - kitoks požiūris į švietimą. R. Šteineris teigia, kad žmogų reikia ugdyti atsižvelgiant į jo individualią raidą, asmenybės savybes, o vertinti pagal jo galimybes, jo pažangą, o ne lyginant jį su kitais, su „standartu“. Man labai gera matyti vaikus, kurie mokosi Valdorfo mokykloje. Jų spindinčios akys, laisvė, geranoriškumas priverčia susimąstyti apie daugybę neišspręstų problemų tradicinėje mokykloje. Išskylančias problemas Lietuvoje sunku spręsti.

Dabar mąstau apie tai, jog norėčiau sugrįžti į mokyklą po daugelio metų, kad pamatytčiau tuos žmones, kuriais dvylika metų žavėjaisi. Žavėjaisi jų sugebėjimu išlikti žmogumi su mylinčia širdimi sistemoje, vadinamoje mokykla. Telieta palinkėti stiprybės jiems ir kantrybės ateinantiems. Mokykla turi galimybių pasikeisti, tereikia to nebijoti.

abiturientų žodis

Šis laikraščio numeris – tai abiturientų žodis mokyklai, administracijai, mokytojams, mokiniams ir visiems, susijusiems su mokykla. Šioje laikraščio skiltyje vyriausieji dalinasi mintimis apie gimnaziją, mokslą ir atsako į klausimą: ko (ne)išmokė mokykla?

Ingrida Jakštaitė

Mokykla yra gyvenimo mokytoja. Jau pradinėse klasėse tu išmoksti skaityti, rašyti, skaičiuoti. Vėliau šiuos įgūdžius tobulini. Tada, žiūrėk, jau reiški savo nuomonę, gini ją. Mokaisi pagrindinių dalykų, kurie yra dalis tavo gyvenimo. Mokykloje išmoksti priimti sprendimus, planuoti (taupyti) laiką... Čia mokaisi mokyti. Manau, aš gerai išmokau šias pamokas, kurių reikės ateityje.

Margarita Mekšėnaitė

Sunku pasakyti, ko išmokė mokykla ir ko ne. Manau, kad žmogus ką nors gali išmokti tik tuo atveju, kai jis iš tiesų to nori, o nėra verčiamas. Ir apskritai, žmogus geriausiai mokosi iš gyvenimo, iš patirtų sėkmių ar nesėkmių, iš įvykių, privertusių pakeisti nuomonę, mąstyseną. Mokykloje vienas kitas jaunuolis atranda save. Aš save atradau taip pat kitur, ne mokykloje... Išties, gaila, nes juk čia praleidžiame daug laiko. Kartais norėtusi laužyti taisykles, keisti esamą tvarką, tačiau tuomet prasidėtų chaosas. Pasekmė - mokiniai būtų laisvesni, nebijotų garsiai reikšti nuomonės, jie būtų ryškūs ir kūrybingi. Tai yra svarbiausi dalykai, kuriuos turėtų išsinešti į tolesnį gyvenimą kiekvienas mokinys. Tokie žmonės nebijotų ateities... O mūsų daugelis - bijo...

Margaritos Mekšėnaitės darbai

Daugiau informacijos

facebook

profilyje **margART.**

Kipras Varaneckas

Artėjant galutiniam atsisveikinimui su gimnazija, jaučiuosi laisvas. Mokytojai sako, kad laisvė – atsakomybė, taigi jaučiuosi atsakingas. Iš tiesų jaučiuosi atsakingas už tai, kad palieku gimnaziją. Tai gula ant mano pečių. Kaip aš ją palieku: pasisėmęs, tuščias, pritrūkęs?

Apmąstydami gimnazijoje praleistą laiką, nepabėgsime nuo sentimentų, visgi visi mes, abiturientai, jaučiame tą patį – ilgesį. Jį lemia be galo daug: visų pirma, tai ilgesys vakarykščių dienų. Juk būtent čia prabėgo gražiausios dienos – meilė, mokslai, nesąmonės, „tūsai“, juokas, liūdesys. Kad ir kokie pesimistai būtume, vis tiek prisiminsime tik pačius gražiausius dalykus. Ko išmokė gimnazija? Į galvą šauna YOLO (you live only once): daryk dabar, verk dabar, gyvenk dabar.

Gimnazija – Antikoje Platono įkurta berniukų fizinio lavinimo mokykla, kurioje dar buvo mokama politikos ir filosofijos. Nenoriu sieti su Antikos gimnazija dabartinės. Iš vienos pusės tai neįmanoma, iš kitos pusės – taip būtų „per šalta“ vadinti savo mokyklą. Kaip nepabėgsime nuo žmogiškojo faktoriaus (jausmų, prisiminimų, išgyvenimų), taip pat nepabėgsime ir nuo racionaliosios gimnazijos pusės – mokymosi. Vis dėlto pagrindinis gimnazijos uždavinys mūsų švietimo sistemoje yra ugdyti Lietuvos jaunuolius. Iš tiesų kiekvienam mūsų buvo suteikta proga gauti žinių. Mes jų ir gavome. Dėkoju už tai mokytojams.

Kiekvienas jaučiame, kad gimnazija mums ne tik švietimo įstaiga, tai kai kas daugiau. Tai jau dalis mūsų gyvenimo. Kalbant apie gyvenimą, manau, gimnazijoje to neišmokstame. Čia Tave saugo. Pavyzdžiui, visada gali išsitaisyti neigiamą pažymį, gali gauti ne vieną papeikimą, kad ir kaip blogai mokytumėsi ar ką beprotiško iškrestumei, beveik neįmanoma būti pašalintam. Tikrame gyvenime taip nebūna. Už klaidas Tau nedovanos. Mokykloje gali išlaikyti gyvenimo teoriją, bet kiek gausi iš gyvenimo praktikos, priklauso tik nuo Tavęs.

Bebaigdamas gimnaziją, pagalvoju: dabar priklausysiu viduriniajai klasei, būsiu pilnavertė vidutinybė. Aišku viena – išsilavinimas suteikia žinių ir daro mus išprususius. Bet ar išsilavinimas padaro mus žmonėmis? Manau, ne.

Metų mokinė 2013 - Aistė Jotautytė

Tiesą sakant, nepasakyčiau, kad mokykla išmokė mane to, ko tikėjaisi pirmą kartą peržengus jos slenkstį. Vis dar maišau sinusą su kosinusu, mano rašinių stilius netobulas ir negaliu laisvai kalbėti rusiškai. Tačiau daug svarbiau, kad ji man davė daugybę gyvenimo pamokų: išmokė skirti vertingus dalykus nuo beverčių, pažinti žmones, laikytis taisyklių, jas laužyti, paklusti sistemai, jai priešintis, bijoti klysti ir klysti tik dėl idėjos, nusileisti vyresniam ir drąsiai reikšti savo nuomonę, visada ieškoti galimybių ir siekti tikslų. Supratau, kad Mokytojas taip pat gali būti ir Draugas ir kad ne su visais draugais bendrausiu ateityje. Mano nuomone, pats svarbiausias dalykas, kurio išmokau - mokytis. Dabar jau žinau, kad tai - amžinas procesas, kad kosinusus, rašymo stilių ir rusų kalbą „perlaušiu“ ateityje. :)

Agnė Kanapienytė

Man mokykla - tai tam tikra bendruomenė, kurioje bandome prisitaikyti vieni prie kitų. Tai savotiškas jauno žmogaus gyvenimo etapas, iš kurio, gavę brandos atestatą, pereiname į kitą. Neturiu teisės kažko kaltinti, kad manęs neišmokė. Galiu nebent save, kad per mažai norėjau žinoti, per mažai ieškojau atsakymų į klausimus. Smalsu būtų sugrįžti į mokyklą po dvidešimties metų (gal ir dvidešimties nereikėtų). Šiuo metu neatrodo, kad sistema keistųsi. Žmogus labai pasikeitė: jo vertybės, siekiai paviršutiniški, norai primityvūs. Tačiau visais laikais nebuvo tobulumo. Tik akimirkos gali būti tobulos, o iš jų ir susideda gyvenimas. Taip ir mokykloje: mes galime plaukti paviršiumi, smerkti aplinką ir laukti, kol kažkas pasikeis. Bet galime pradėti nuo savęs: keisti požiūrį, užsiimti įvairesne veikla, kuri būtų atsvara nepamėgtiems dalykams. Jei visa tai pavyktų suderinti - tuomet puiku! O didžiausia mokykla – pats gyvenimas. Jis geriausiai išmoko ir parodo, kas yra teisinga, reikalinga, naudinga ar kitaip „ing-a“...

Ieva Adomavičiūtė

Mokykla - tai vieta, kur vaikas gauna pirmąsias gyvenimo pamokas. Mus moko kantrybės, susikaupimo, pagarbos vienas kitam ir daugybės kitų, gyvenime reikalingų, dalykų. Skaičiuoti, skaityti, rašyti moko pradinėse klasėse. Siekti tikslo, būti pirmam ir tobulinti įgūdžius - pagrindinės mokyklos mokytojai. Atėję į gimnaziją, mokomės sisteminti medžiagą, priimti teisingus sprendimus, siekiame įgyti kuo daugiau žinių. Ši mokykla mane išmokė savarankiškumo, drąsiai reikšti savo nuomonę. Labiausiai džiaugiuosi pažinusi nuostabius mokytojus, kurie stengiasi mus išmokyti ne tik programinių,

bet ir gyvenimiškų dalykų. Mokykla - tai vieta, kur norisi būti populiariam, norisi būti protingam ir išsiskirti iš kitų. O geriausi rezultatai, kaip žinoma, yra pasiekiami konkuruojant. Todėl sveika konkurencija mokykloje paruošia žmogų tolesniam gyvenimui ir išbandymams, kurie mūsų laukia. Man bus labai sunku palikti mokyklą, mokytojus, žmones, prie kurių spėjau taip prisirišti.

Margarita Mekšėnaitė. „Aguonos“

Aurimas Pušklevičius

Mokyklą aš vadinu savo antraisiais namais. Ji man tuos ketverius metus buvo gyvenimo mokytoja. Jei atvirai, mokykloje turbūt praleidžiu daugiau laiko nei namuose. Treniruotės, būreliai ir šiaip visokia veikla. Didžiuojuosi, kad mokausi šioje mokykloje, nes ji mane padarė tokį, koks esu dabar. LSGG mane išmokė būti doru, sąžiningu moksleiviu, išmokė pasirinkti tikrus draugus, būti atvirą, rasti išeitį iš sunkiausių situacijų, o suklypus atsistoti ir eiti toliau. Bet svarbiausia, manau, ko mane išmokė mokykla, - tai siekti savo užsibrėžto tikslo ir visus sunkumus pasitikti su šypsena. Keista dabar galvoti, kad reikia palikti visa tai, prie ko pripratau. Tačiau atėjo laikas palikti mokyklą. Kad ir kaip nesinorėtų, privalau eiti tolyn, savo gyvenimo keliu. Laisvą minutę visada pasistengsiu čia užsukti, praeiti pro fojė, užsukti į biblioteką, sporto salę ar valgyklą. Gimnazija - kaip trumpo serialo keturi sezonai, kurie turi savo pradžią ir savo pabaigą. Mes išeisim - Jūs dar liksit...

Laurynas Jočys

Mokykla – tai unikali vieta, kur formuojasi asmenybės. Taip pat ji gali būti įvardijama kaip savotiškas bankas. Gyvename informacinės visuomenės amžiuje, kuriame viena didžiausių vertybių yra žinios, o mokykla ir yra žinių bankas. Besimokydamas žmogus formuoja savo vertybių sistemą ir pažiūras, taip brėsdamas ir augdamas kaip asmenybė.

Būdamas abiturientas, galiu teigti, kad iš savo mokyklos gavau didelį žinių bagažą, kuris man padėjo susiformuoti savo vertybes. Mokykla išmokė daug ko: taisyklingai rašyti, skaičiuoti, kalbėti užsienio kalbomis, suprasti, kas yra pinigų kaina ir t.t. Tiesa, yra nemažai dalykų, kurių ir neišmokė. Pavyzdžiui, vis dar nežinau, koks yra paskutinis skaičiaus π skaitmuo, dar nemoku sukonstruoti vandenilinės bombos ir suskaičiuoti iki begalybės. Svarbiausia, ko išmokau mokykloje, yra suvokimas, kad užsibrėžtą tikslą pasiekti yra įmanoma. Tam reikalingas tik kruopštus ir kryptingas darbas. Kai turi tikslą ir nuosekliai sieki jį įgyvendinti, tada, kaip užsieniečiai sako, the sky's the limit.

Giedrė Grinytė

Kai iki Paskutinio skambučio gimnazijoje lieka 23 dienos, suprantu - čia buvo gera. Kiek nepamirštamų akimirku patyriau: išgyvenau pirmąją meilę ir išsiskyrimą, išmokau atsitiesti suklupus. Tai, ko gero, buvo sunkiausia. Bet visada šalia buvo draugai. Iš gimnazijos „išsinešu“ ne tik dalykines žinias, bet ir įgytą pasitikėjimą savimi, aiškų tikslą ir ryžtą jo siekti, pagarbą kitam. Už tai esu dėkinga mokytojams.

Mokykla žmogui duoda išties daug. Netikiu sakančiais, kad dvylika metų, praleistų čia, nė trupučio nepaveikė jų gyvenimo. Manau, jie tai netrukus supras...

kūryba

Miškas

Įėjau į mišką, kai saulė buvo aukščiausiam savo taške. Mane čia atvedė ieškojimas. Nežinojau, ko ieškau, bet buvau įsitikinusi, kad rasiu būtent čia. Leidau kojoms mane nešti, pėdoms smigti į samaną ir minkštą žemę, eiti vis gilyn ir gilyn į mišką. Ėjau delnais glostydama medžių kamienus ir lapus. Medžių šakos įsirėmusios į mano nugarą vis stūmė mane į priekį. Mano akys šokinėjo nuo šakos ant šakos kartu su vovere. Mano akys skynėsi kelią per medžių jaunuolyną kartu su stirna. Blaškiausi po mišką nieko nesuprasdama, nerasdama jokių užuominų.

Pagaliau, išvarginta paieškų, sustojau. Bandžiau nuraminti tankų kvėpavimą, pažaboti krūtinėje besidaužančią širdį. Ko aš ieškau? Kodėl aš ieškau? Žinojau tik tai, kad turiu Tai rasti.

Paukščio šešėlis brūkštelėjo man per galvą lyg kviesdamas sekti paskui jį. Žengiau į priekį su nauju ryžtu - aš tikrai Tai rasiu. Leidau miškui mane vesti, jo kvapui sulėtinti mano kvėpavimą, jo prisilietimui nuraminti mano širdį. Visą save atidaviau miškui. Jei jis būtų norėjęs, būtų lengvai mane pargriovęs ant žemės ir suspaudęs mane ievos šaknų glėbyje, būtų nesunkiai mane paskandinęs berželių jaunuolynė. Tačiau jis mane saugojo. Jaučiau jo šiltą kvėpavimą, švelnius prisilietimus. Supratau, kad jau esu netoli. Tuoj surasiu Tai.

Priėjau tokią miško vietą, kurioje medžiai augo šiek tiek rečiau. Sustojau ir pakėliau galvą. Saulė jau pamažu leidosi link horizonto, visą mišką užliedama paskutiniais spinduliais. Šviesa glamonėjo kiekvieną medį, glostė žemę. Aš nugara prisiglaudžiau prie artimiausio medžio, delnus prispaudžiau prie kamieno ir užsimerkiau. Saulės spinduliai glostė mano veidą, rankas. Jie skverbėsi į mane kartu su supratimu. Vis gilyn, iki pat kaulų. Aš suradau. Supratau, kad viskas, ko ieškojau, esu AŠ. Tikroji aš. Supratau, jog aš pati sau buvau didžiausia priešė, pati vedžiau save klaidingais keliais, slėpiau tikrąją save. Buvau akla, o dabar radau save...

Saulė vis dar dovanuoja man savo spindulius, bet aš jau buvau kitokia. Dabar pamažu mane pildė ne tik saulės šviesa, bet ir AŠ. AŠ, pasklidusi ore mažytėmis dalelėmis, dulkelėmis, skverbiasi į save, pildžiau visas kerteles. Likau ten, kol saulė nusileido. Jai dingus apsisukau ir nuėjau. Visiškai rami.

Redakcijos adresas: „LSG atodangos“, Širvintų
Lauro Stukos –
Gucevičiaus gimnazija,
Vilniaus g. 69, 19121
Širvintos. El.paštas:
lsgatodangos@gmail.com

Redaktorius - Ingrida
Danytė,
mokytoja-patarėja - Rasa
Martinaitienė.
Laikraštį maketavo
Ingrida Danytė.

Iškilus klausimams,
kreipkitės į straipsnio
autorių ar bet kurį
redakcinės tarybos narį.

REDAKCIJOS NUOMONĖ
GALI NESUTAPTI SU
PUBLIKACIJŲ AUTORIŲ
NUOMONE.